

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie C. K. sędziego Sądu Rejonowego w Z.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 6 marca 2019 r. zażalenia obrońcy obwinionego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 lipca 2018 r., sygn. akt ASD [...]

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone orzeczenie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 lipca 2018 r. Sąd Apelacyjny w [...] – Sąd Dyscyplinarny w sprawie C. K. sędziego Sądu Rejonowego w Z. w przedmiocie dodatkowego ustalenia wysokości kosztów postępowania na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 626 § 2 k.p.k., art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p w pkt 1 zasądził od Skarbu Państwa na rzecz C. K. kwotę 1393,90 zł tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów ustanowienia obrońcy; w pkt 2 w pozostałej części wniosku nie uwzględnił.

Zażalenie na ww. orzeczenie złożył obrońca obwinionego, zaskarżając je w pkt 2 i zarzucając naruszenie:

- I. art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 626 § 2 k.p.k., art. 632 pkt 2 k.p.k., art. 128 u.s.p. I innych – jak w uzasadnieniu;
- II. błąd w ustaleniach faktycznych Sądu co do tego, że kognicja Sądu Apelacyjnego w [...] – Sądu Dyscyplinarnego w okolicznościach sprawy,

jest ograniczona tylko do kosztów związanych ze sprawą o sygn. akt ASD [...]

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i przyznanie kosztów obrony według spisu kosztów i załączonej faktury oraz zasądzenie kosztów związanych z przedmiotowym zażaleniem. W uzasadnieniu obrońca obwinionego wskazał, że wydane, w sprawie o sygn. akt ASD [...], postanowienie o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego kończy wszystkie postępowania przeciwko C. K. przed Sądem Apelacyjnym – Sądem Dyscyplinarnym w [...]. Zdaniem skarżącego przy wydaniu orzeczenia Sąd Apelacyjny w [...] – Sąd Dyscyplinarny naruszył również rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 poz. 1800 ze zm.), albowiem zgodnie z § 21 ww. aktu prawnego do spraw wszczętych i nie skończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne. Zaskarżone postanowienie, jako zgodne z obowiązującymi przepisami prawa należało utrzymać w mocy.

Stosownie do art. 133 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – *Prawo o ustroju sądów powszechnych* (Dz. U. Nr 2018, poz. 23 t.j. z późn. zm.), koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi Skarb Państwa. Zgodnie z art. 128 powołanej ustawy w kwestiach nieuregulowanych szczegółowo w ustawie znajdują odpowiednie zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania karnego. Dotyczy to także sytuacji, w której zachodzi konieczność dodatkowego ustalenia wysokości tych kosztów, o której mowa w art. 626 § 2 k.p.k.

Z treści przepisu art. 133 *ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych* wynika ogólna zasada, że sędzia nie może być obciążony kosztami postępowania dyscyplinarnego bez względu na jego wynik. Powyższa zasada nie oznacza natomiast uprawnienia do żądania pokrycia przez Skarb Państwa wydatków

ponoszonych przez sędziego, składających się na koszty procesu w rozumieniu art. 616 § 1 k.p.k. w sytuacji, gdy wniosek prokuratora został uwzględniony (*postanowienie z 7 maja 2008 r., SNO 44/08, OSNSD 2008, poz. 10*). Zasada ponoszenia kosztów postępowania dyscyplinarnego przez Skarb Państwa stanowi gwarancję tego, że nawet w razie uwzględnienia wniosku sędzia nie może być obciążony kosztami tak, jak ma to miejsce w razie skazania w postępowaniu karnym (art. 627 k.p.k.).

Wskazać należy, że uchwałą z dnia 29 kwietnia 2011r., w sprawie C. K. sędziego Sądu Rejonowego w Z. Sąd Apelacyjny w [...] – Sąd Dyscyplinarny zezwolił na pociągnięcie ww. sędziego do odpowiedzialności karnej. Uchwałą z dnia 2 lutego 2012 r. ten sam Sąd podjął uchwałę zezwalającą na pociągnięcie sędziego C. K. do odpowiedzialności karnej w zakresie dodatkowo zarzucanych mu czynów.

Ww. uchwały wskutek wywołanej wywiedzionymi zażaleniami kontroli instancyjnej zostały utrzymane w mocy przez Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w W. uchwałami podjętymi odpowiednio w dniach: 13 września 2011 r. (sygn. akt SNO 35/11) oraz 10 maja 2012 r. (sygn. akt SNO [...]). Mając na uwadze, że wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, na etapie jego rozpoznania został uznany za zasadny brak jest podstaw do pokrycia poniesionych przez obwinionego w ramach postępowania immunitetowego kosztów procesu, obejmujących uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy (art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k.). Mając na uwadze, powyższe uznać należy, że prawidłowo Sąd Apelacyjny w [...] – Sąd Dyscyplinarny nie uwzględnił wniosku o zwrot kosztów procesu w zakresie w jakim wniosek ten zmierzał do zasądzenia na rzecz obwinionego kwot wynikających z udziału jego obrońcy w czynnościach podejmowanych w ramach prowadzonego postępowania immunitetowego, a więc wynikających z działań podejmowanych w ramach toczących się w I instancji przed sądem Apelacyjnym w [...] postępowań o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej w sprawach o sygn. akt: ASD[...] i ASD[...] oraz przed Sądem Najwyższym postępowań odwoławczych w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do

odpowiedzialność karnej w sprawach o sygn. akt: SNO 19/12 i SNO 35/11 9 (nie jak błędnie wskazano SNO 4/11).

Konkludując, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, prowadzących do uznania braku podstaw do zasądzenia kosztów wszystkich prowadzonych w sprawie sędziego C. K. postępowań.

Za chybiony uznać należy zarzut naruszenia art. 626 § 2 k.p.k., na który to wprost powołał się Sąd I instancji wydając zaskarżone postanowienie. Sąd Apelacyjny w [...] określił w orzeczeniu kończącym sprawę, zapadłym w dniu 6 lipca 2018 r. zasadę ponoszenia kosztów procesu, obciążając nimi Skarb Państwa. Jak trafnie wskazał Sąd Apelacyjny w zaskarżonym postanowieniu wobec braku dokumentu potwierdzającego realną wysokość kosztów poniesionych przez obwinionego, nie było możliwe ustalenie ich wysokości na etapie wydania orzeczenia o umorzeniu postępowania. W tym miejscu wskazać należy, że chybiony jest również zarzut naruszenia art. 632 pkt 2 k.p.k., na mocy, którego z uwagi na treść zapadłego orzeczenia Sąd Apelacyjny zasądził na rzecz obwinionego częściowy zwrot kosztów.

Za całkowicie chybiony uznać należy zarzut naruszenia § 21 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Ustalając wysokość należnego obwinionemu zwrotu kosztów Sąd I instancji zastosował, bowiem § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 poz. 461).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.